

lægge denne Sag over paa Forsikringsomraadet, det vil altsaa sige, at de Ydelser, som nu præsteres fra Samfundets Side, dels af Kommunen, dels af Staten, skulde lægges over paa de enkeltes egne Skuldre, det vil sige, at de offentlige Institutioner, Stat og Kommune, skulde fritages for at løse disse Spørgsmaal, og at de ad Forsikringsvejen skulde løses af de paagældende selv. Det var vi og ere fremdeles Modstandere af.

Nu kan det godt være, at hvis Kommissionen — jeg skal ikke røbe noget af dens Forhandlinger — vilde forlade denne efter min Formening ganske ufarbare Vej og slaa ind paa en mere farbar, kunde den have været færdig for længe siden; men naar man vandrer frem ad den Vej, som efter min Mening er ufarbar, er det ikke saa underligt, at det varer længe, inden man naar til Vejs Ende — maaske naar man aldrig Enden. Det undrer mig derfor i højeste Grad, at den højtærede Indenrigsminister og navnlig det ærede Medlem, som talte paa de Moderates Vegne, ville lægge denne Sag over paa Forsikringsomraadet samtidig med Alderdomsforsikringen, som det nu hedder ifølge Kommissionens Navn. Da vi fik Alderdomsunderstøttelsen, var vi dog paa det rene med, at den ikke skulde løses ad Forsikringsvejen, det er kommet op senere. Nu synes man at være ganske godt fornøjet med, at hin Sag er kommen over paa den Bøvl, men at vi tillige skulle have denne Sag derover, vil jeg protestere imod.

Hvad er det nemlig, her foreligger? Jeg har lagt nøje Mærke til, at man under Forhandlingerne om denne Sag har skudt Enkerne i Forgrunden og næsten glemt Børnene. Men det, der ligger til Grund for det foreliggende Lovforslag, ville De lægge Mærke til, er ikke saa meget Enkerne. Det er Enkerne, for saa vidt som man her tager en Byrde fra deres Skuldre, som de ikke kunne bære, men det er i Virkeligheden først og sidst Børnene, som dette Lovforslag tager Sigte paa. Og hvad vil det nu sige, at Samfundet tager sig af Børnene? Ja, dertil vil jeg sige, at Opdragelsen af den opvoksende Slægt er en Samfundsopgave, og den Samfundsopgave skal ikke skydes over paa Forsikringen. Der hører den ikke hjemme. Den hører hjemme paa Samfundets Skuldre, ikke paa de enkeltes Skuldre. Det er den opvoksende Slægt, det drejer sig om, og det er Samfundets Pligt at tage sig af den opvoksende Slægt uden Hensyn til, om

Forældrene have haft det saa og saa godt eller saa og saa daarligt.

Jeg har ment at ville gøre disse Bemærkninger, navnlig fordi den højtærede Indenrigsminister syntes at gaa ud fra som noget givet, at man skulde gaa Forsikringsvejen paa dette Omraade. Jeg ved ikke, hvad Flertallet i dette Ting vil gøre, men jeg vil til det sidste stritte imod, at den Opgave, her foreligger, kommer over paa Forsikringsvejen. Der er Tale om at yde Midler til Børnenes Opdragelse, og det er en Samfundsopgave. Det, her forlanges, er ikke saa meget, som der burde forlanges, der burde forlanges meget mere, men det er i Betragtning af, hvad der tidligere er sket fra Lovgivningsmagten paa lignende Omraader, saaledes som det allerede er berørt af vor Ordfører i denne Sag. Vi have en Lov, som tilpligter det offentlige under visse Forhold at yde Hjælp til de udenfor Ægteskab fødte Børns Mødre. Vi have en Lov, som siger det samme for fraskilte og fraseparerede Hustruer. Det er slaaet fast af Lovgivningen, at deres Børn kunne faa Hjælp fra Samfundet, og der spørger man ikke om Selvhjælp, der har man ikke spurgt om Statistik, der har man ikke sagt, at man vilde have en Kommission til at undersøge disse Spørgsmaal. Det fandt man var unødvendigt, og jeg har ogsaa her fundet det unødvendigt i Betragtning af, at der her er en Nødstilstand, som det er Statens Pligt at afhjælpe saa hurtigt som muligt.

Nu er Stillingen altsaa den, at Kvinder, som føde Børn udenfor Ægteskab, og Kvinder, der skilles eller separeres fra deres Mænd af en eller anden Grund, enten det nu er Manden eller Kvinden, der har Skylden, kunne sige til det offentlige: Betal os det normale Bidrag, som er fastsat i Kommunen. Men den Enke, som har holdt trofast ved sin Mand et langt Liv igennem, og som har mistet sin Mand ved Dødsfald, hun kan ingen Vegne komme. For hende er der kun Fattigvæsenet tilbage, og hvis hun ikke vil gaa den sørgelige Vej til Fattigvæsenet, er der Sult, Nød, Elendighed og Børnenes Ødelæggelse. Det er det Billede, som fremstiller sig for Enken. Saa er det, vi sige i dette Lovforslag: Stil disse Kvinder paa lige Fod med de andre, det er en Retfærdighedshandling, og lad os ikke fordybe os i alt for megen Statistik, i alt for mange Undersøgelser og i alt for megen Begravelse i Kommissioner. Nødstilstanden maa lige